" मीठे बच्चे– ज्ञानको धारणाको साथ-साथै सत्ययुगी राजाईको लागि याद र पवित्रताको बल पनि जम्मा गर।"

प्रश्नः– अहिले तिमी बच्चाहरूको पुरुषार्थको लक्ष्य के हुनुपर्छ?

उत्तरः– सधैं खुशीमा रहने, धेरै मीठो बन्ने, सबैलाई प्रेमले चलाउने... यही तिम्रो पुरुषार्थको लक्ष्य होस्। यसैबाट तिमी सर्व गुण सम्पन्न १६ कला सम्पूर्ण बन्छौ।

प्रश्नः– जसको कर्म श्रेष्ठ छ, उनको निशानी के हुन्छ?

उत्तरः– उनीहरूद्वारा कसैलाई पनि दुःख पुग्दैन। जसरी बाबा दुःख-हर्ता सुख-कर्ता हुनुहुन्छ, त्यस्तै श्रेष्ठ कर्म गर्नेवाला पनि दुःख-हर्ता सुख-कर्ता हुन्छन्।

गीतः– छोड भी दे आकाश सिंहासन...।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। यो प्यारा रूहानी बच्चाहरू कसले भन्यो? दुवै बाबाले भन्नुभयो। निराकारले पनि भन्नुभयो, साकारले पनि भने। त्यसैले यिनलाई भनिन्छ बापदादा। दादा हुन् साकारी। अब यो गीत त भक्तिमार्गको हो। बच्चाहरूले जानेका छन्– बाबा आउनु भएको छ। बाबाले सारा सृष्टि चक्रको ज्ञान बुद्धिमा बसाउनु भएको छ। तिमी बच्चाहरूको पनि बुद्धिमा छ– हामीले ८४ जन्म पूरा गर्यौं, अब नाटक पूरा हुँदैछ। अब हामी पावन बन्नु छ, योग वा यादबाट। याद र ज्ञान, यो त हर कुरामा चल्छ। कानुनका विद्यार्थीले अवश्य वकिललाई याद गर्छन् र उसबाट ज्ञान लिन्छन्। यसलाई पनि योग र ज्ञानको बल भनिन्छ। यहाँ त छ नयाँ कुरा। त्यस योग र ज्ञानबाट हदको बल मिल्छ। यहाँ यस योग र ज्ञानबाट बेहदको बल मिल्छ किनकि सर्वशक्तिमान् अधिकारी हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म ज्ञानको सागर पनि हुँ। तिमी बच्चाहरूले अब सृष्टि चक्रलाई जानिसकेका छौ। मूल वतन, सूक्ष्मवतन.... सबै याद छ। जुन ज्ञान बाबामा छ, त्यो पनि मिलेको छ। त्यसैले ज्ञानलाई पनि धारण गर्नुपर्छ र राजाईको लागि बाबा बच्चाहरूलाई योग र पवित्रता पनि सिकाउनु हुन्छ। तिमी पवित्र पनि बन्छौ। बाबाबाट राजाई पनि लिन्छौ। बाबाले आफू भन्दा पनि ठूलो पद दिनुहुन्छ। तिमीले ८४ जन्म लिंदा-लिंदा पद गुमाउँछौ। यो ज्ञान तिमी बच्चाहरूलाई अहिले मिल्छ। उच्च भन्दा उच्च बन्ने ज्ञान उच्च भन्दा उच्च बाबाद्वारा मिल्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ– अहिले हामी जसरी बापदादाको घरमा बसेका छौं। यी दादा (ब्रह्मा) माता पनि हुन्। उहाँ बाबा त अलग हुनुहुन्छ, बाँकी यी माता पनि हुन्। तर यो पुरुषको चोला हुनाले फेरि माता नियुक्त गरिन्छ, यिनलाई पनि एडप्ट गरिन्छ। उनीबाट फेरि रचना भएको छ। रचना पनि हो एडप्टेड। बाबाले बच्चाहरूलाई एडप्ट गर्नुहुन्छ, वर्सा दिनको लागि। ब्रह्मालाई पनि एडप्ट गरिएको हो। प्रवेश गर्नु वा एडप्ट गर्नु कुरा एउटै हो। बच्चाहरूले सम्झन्छन् र सम्झाउँछन् पनि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सबैलाई यही सम्झाउनु छ– हामीले आफ्ना परमपिता परमात्माको श्रीमतमा यस विश्वलाई फेरि सर्वश्रेष्ठ बनाउँछौं, त्यसैले स्वयं पनि बन्नुपर्छ। आफूलाई देख्नु छ– हामी श्रेष्ठ बनेका छौं? कुनै भ्रष्टाचारको काम गरेर कसैलाई दुःख त दिदैनौ? बाबा भन्नुहुन्छ– म त आएको छु बच्चाहरूलाई सुखी बनाउन, त्यसैले तिमीले पनि सबैलाई सुख दिनु छ। बाबाले कहिल्यै पनि कसैलाई दुःख दिन सक्नुहुन्न। उहाँको नाम नै हो दुःख-हर्ता सुख कर्ता। बच्चाहरूले आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ– मनसा, वाचा, कर्मणा हामीले कसैलाई दुःख त दिदैनौ? शिव बाबाले कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनुहुन्न। बाबा भन्नुहुन्छ– मैले कल्प-कल्प तिमी बच्चाहरूलाई यो बेहदको कहानी सुनाउँछु। अब तिम्रो बुद्धिमा छ– हामी आफ्नो घरमा जान्छौं फेरि नयाँ दुनियाँमा आउने छौं। अहिलेको पढाइ अनुसार अन्त्यमा तिमी ट्रान्सफर हुन्छौ। फर्केर घरमा गएर फेरि नम्बरवार पार्ट खेल्न आउने छौ। यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ।

बच्चाहरूले जानेका छन्– अहिले जुन पुरुषार्थ गर्छौं त्यही पुरुषार्थ तिम्रो कल्प-कल्पको लागि सिद्ध हुन्छ। पहिला-पहिला त सबैको बुद्धिमा बसाउनु छ– रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञानलाई बाबा बाहेक कसैले पनि जानेका छैनन्। उच्च भन्दा उच्च बाबाको नाम नै गुम गरिदिएका छन्। त्रिमूर्ति नाम त छ, त्रिमूर्ति मार्ग पनि छ, त्रिमूर्ति हाउस पनि छ। त्रिमूर्ति भनिन्छ– ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई। यी तीनैका रचयिता जो शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ मुख्यको नाम नै गुम गरिदिएका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौं– उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिवबाबा, फेरि छन् त्रिमूर्ति। बाबाबाट हामी बच्चाहरू यो वर्सा लिन्छौं। बाबाको ज्ञान र वर्सा, यो दुवै

स्मृतिमा रह्यो भने सधैं हर्षित रहन्छौ। बाबाको यादमा रहेर तिमीले कसैलाई पनि ज्ञानको तीर लगायौ भने राम्रो असर पर्छ। उसमा शक्ति आउँदै जान्छ। यादको यात्राबाट नै शक्ति मिल्छ। अहिले शक्ति गुमेको छ किनकि आत्मा पतित तमोप्रधान भइसकेको छ। हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनौं– अब मुख्य चिन्ता यही राख्नु छ। मनमनाभवको अर्थ पनि यही हो। गीता जसले पढ्छन्, उनीहरूसँग सोध्नुपर्छ– मनमनाभवको अर्थ के हो? यो कसले भनेको हो– मलाई याद गर्यौ भने वर्सा मिल्छ? नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्ने कोही कृष्ण त होइनन्। उनी त राजकुमार हुन्। यो त गायन छ ब्रह्माद्वारा स्थापना। अब गर्ने-गराउनेवाला को हो? यो भुलिसकेका छन्। उहाँको लागि सर्वव्यापी भन्छन्। भन्छन्– ब्रह्मा-विष्णु-शंकर आदि सबैमा उहाँ नै हुनुहुन्छ। अब यसलाई भनिन्छ अज्ञान। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीलाई ५ विकाररूपी रावणले कति बेसमझ बनाएको छ। तिमीलाई थाहा छ– अवश्य हामी पनि पहिला यस्तै थियौं। हो, पहिला उत्तम भन्दा उत्तम पनि हामी नै थियौं। फेरि तल गिरेर महान् पतित बन्यौं। शास्त्रमा देखाइएको छ– राम भगवानले बाँदरको सेना लिए, यो पनि ठीक छ। तिमीलाई थाहा छ– हामी अवश्य बाँदर जस्तै थियौं। अहिले महसुस हुन्छ यो हो नै भ्रष्टाचारी दुनियाँ। एक-अर्कालाई गाली गरेर काँडा लगाइरहन्छन्। यो हो काँडाको जंगल। त्यो हो फूलको बगैंचा। जंगल धेरै ठूलो हुन्छ। बगैंचा धेरै सानो हुन्छ। बगैंचा ठूलो हुँदैन। बच्चाहरूले सम्झन्छन्– अवश्य यस समयमा यो धेरै ठूलो काँडाको जंगल हो। सत्ययुगमा फूलको बगैंचा कति सानो हुन्छ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्झन्छौ। जसमा ज्ञान र योग छैन, सेवामा तत्पर छैनन् भने फेरि तिनको मनमा त्यति खुशी पनि रहँदैन। दान गर्नाले मनुष्यलाई खुशी हुन्छ। सम्झन्छन्– यसले पूर्व जन्ममा दान-पुण्य गरेको थियो तब राम्रो जन्म मिलेको हो। कोही भक्त हुन्छन्, सम्झन्छन्– असल भक्तको घरमा गएर जन्म लिन्छौं। राम्रो कर्मको फल पनि राम्रो मिल्छ। बाबा बसेर कर्म-अकर्म-विकर्मको गति बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। दुनियाँले यी कुरालाई जानेका छैनन्। तिमीलाई थाहा छ– अहिले रावण राज्य हुनाले मनुष्यहरूको कर्म सबै विकर्म बन्छ। पतित त बन्नु नै छ। ५ विकारको सबैमा प्रवेशता छ। हुन त दान-पुण्य आदि गर्छन्, अल्पकालको लागि त्यसको फल मिल्छ। फेरि पनि पाप त गर्छन् नै। रावण राज्यमा जति पनि लेन-देन हुन्छ, त्यो हुन्छ नै पापको। देवताहरूको अगाडि कति स्वच्छताले भोग लगाउँछन्। स्वच्छ बनेर आउँछन् तर केही पनि जानेका छैनन्। बेहदका बाबालाई पनि कति ग्लानि गरिएको छ। उनीहरूले सम्झन्छन् यो त हामीले महिमा गर्छौं– ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ, तर बाबा भन्नुहुन्छ– यो यिनीहरूको उल्टो मत हो।

तिमीले पहिला-पहिला बाबाको महिमा सुनाउँछौ– उच्च भन्दा उच्च भगवान एक हुनुहुन्छ, हामीले उहाँलाई नै याद गर्छौं। राजयोगको लक्ष्य-उद्देश्य पनि सामुन्ने खडा छ। यो राजयोग बाबाले नै सिकाउनु हुन्छ। कृष्णलाई बाबा भनिदैन, उनी त बच्चा हुन्, शिवलाई बाबा भनिन्छ। उहाँको आफ्नो देह छैन। यो, मैले लोनमा लिन्छु, त्यसैले यिनलाई बापदादा भन्छन्। उहाँ हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च निराकार बाबा। रचनालाई रचनाबाट वर्सा मिल्न सक्दैन। लौकिक सम्बन्धमा बच्चाहरूलाई बाबाबाट वर्सा मिल्छ। बच्चीलाई त मिल्न सक्दैन।

अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ– तिमी आत्माहरू मेरा सन्तान हौ। प्रजापिता ब्रह्माका बच्चा-बच्चीहरू हौ। ब्रह्माबाट वर्सा मिल्दैन। बाबाका बनेपछि नै वर्सा मिल्न सक्छ। उहाँ बाबाले तिमी बच्चाहरूको सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यसको कुनै शास्त्र बन्न सक्दैन। हुन त तिमीले लेख्छौ, साहित्य छपाउँछौ फेरि पनि टिचर सिवाय त कसैले सम्झाउन सक्दैन। टिचर विना किताबबाट कसैले बुझ्न सक्दैनन्, अब तिमी हौ रूहानी टिचर। बाबा हुनुहुन्छ बीजरूप, उहाँसँग सारा वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ। टिचरका रूपमा बसेर तिमीलाई सम्झाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई त सधैं खुशी हुनुपर्छ– हामीलाई सुप्रिम बाबाले आफ्नो बच्चा बनाउनु भएको हो, उहाँले हामीलाई टिचर बनेर पढाउनु हुन्छ। सच्चा सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ, साथमा लिएर जानुहुन्छ। सर्वका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ। सबैभन्दा उच्च बाबा नै हुनुहुन्छ जसले हामीलाई हरेक ५ हजार वर्षपछि वर्सा दिनुहुन्छ। उहाँको शिवजयन्ती मनाउँछन्। वास्तवमा शिवको साथमा त्रिमूर्ति हुनुपर्छ। तिमीले त्रिमूर्ति शिवजयन्ती मनाउँछौ। केवल शिवजयन्ती मनाउनाले कुनै कुरा सिद्ध हुँदैन। बाबा आउनु हुन्छ अनि ब्रह्माको जन्म हुन्छ। बच्चा बने, ब्राह्मण बने र लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ। बाबा स्वयं आएर स्थापना गर्नुहुन्छ। लक्ष्य-उद्देश्य पनि बिलकुल स्पष्ट छ, केवल कृष्णको नाम राख्नाले सारा गीताको महत्त्व गयो। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। यो भूल फेरि पनि हुने नै छ। खेल नै सारा ज्ञान र भक्तिको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! सुखधाम शान्तिधामलाई याद गर। अल्फ र बे, कति सरल छ। तिमीले कसैलाई पनि सोध्न सक्छौ–

मनमनाभवको अर्थ के हो? त्यसपछि हेर के भन्छन्? भन– भगवान कसलाई भनिन्छ? उच्च भन्दा उच्च भगवान हुनुहुन्छ नि। उहाँलाई सर्वव्यापी कहाँ भनिन्छ र? उहाँ त सबैका पिता हुनुहुन्छ। अब त्रिमूर्ति शिवजयन्ती आउँछ। तिमीले त्रिमूर्ति शिवको चित्र निकाल्नुपर्छ। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिव, फेरि सूक्ष्मवतनवासी ब्रह्मा, विष्णु, शंकर। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिव बाबा। उहाँले विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। उहाँको जयन्ती तिमी किन मनाउँदैनौ? अवश्य विश्वलाई वर्सा दिनुभएको थियो। उनको राज्य थियो। त्यसैले त तिमीलाई आर्य समाजीहरूले पनि मदत दिन्छन् किनकि उनीहरूले पनि शिवलाई मान्छन्। तिमीले आफ्नो झण्डा फहराऊ। एकातिर त्रिमूर्ति गोला, अर्कातिर कल्पवृक्ष। तिम्रो झण्डा वास्तवमा यो हुनुपर्छ। बन्न त सक्छ नि। झण्डा फहराऊ जुन सबैले देखून्। सारा ज्ञान यसमा छ। कल्पवृक्ष र ड्रामा– यिनमा बिलकुल स्पष्ट छ। सबैलाई थाहा हुन्छ हाम्रो धर्म फेरि कहिले हुन्छ। आफैंले आ-आफ्नो हिसाब निकाल्छन्। सबैलाई यस चक्र र वृक्ष बारे सम्झाउनु छ। क्राइस्ट कहिले आए? यति समयसम्म त्यो आत्मा कहाँ छ? अवश्य भन्छन्– निराकारी दुनियाँमा छ। हामी आत्माहरू रूप बदलेर यहाँ आएर साकार बन्छौं। बाबालाई पनि भनिन्छ नि– हजुर पनि रूप बदलेर साकारमा आउनुहोस्। आउनु हुन्छ त यहीँ नै। सूक्ष्म वतनमा त आउनुहुन्न। जसरी हामी रूप बदलेर पार्ट खेल्छौं, हजुर पनि आउनुहोस् आएर राजयोग सिकाउनुहोस्। राजयोग हो नै विश्वलाई स्वर्ग बनाउने। यो त धेरै सहज कुरा हो। बच्चाहरूमा सोख चाहिन्छ। धारणा गरेर अरूलाई गराउनु पर्छ। त्यसको लागि लेखापढी गर्नुपर्छ। बाबा आएर विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। भनिन्छ पनि, अवश्य क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला भारतवर्ष स्वर्ग थियो। त्यसैले त्रिमूर्ति शिवको चित्र सबैलाई पठाउनु पर्छ। त्रिमूर्ति शिवको टिकट बनाउनु पर्छ। यी टिकट बनाउनेहरूको पनि विभाग हुन्छ। दिल्लीमा त धेरै पढे-लेखेका छन्। यो काम गर्न सक्छन्। तिम्रो राजधानी पनि दिल्ली नै हुन्छ। पहिला दिल्लीलाई परिस्तान भन्दथे। अहिले त कब्रिस्तान छ। त्यसैले यी सबै कुरा बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनु पर्छ।

अब तिमीहरू सधैं खुशीमा रहनु छ, धेरै मीठो बन्नु छ। सबैलाई प्रेमले चलाउनु पर्छ। सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण बन्ने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। तिम्रो पुरुषार्थको यही लक्ष्य हो तर अहिलेसम्म कोही पनि बनेका छैनन्। अब तिम्रो चढ्ती कला हुँदै जान्छ। बिस्तारै-बिस्तारै चढ्छौ। त्यसैले बाबा हर प्रकारले शिवजयन्तीमा सेवा गर्ने इशारा दिइरहनु हुन्छ जसबाट मानिसहरूले सम्झन्छन्– अवश्य यिनीहरूको ज्ञान त श्रेष्ठ छ। मनुष्यहरूलाई सम्झाउन कति मेहनत लाग्छ। मेहनत विना राजधानी कहाँ स्थापना हुन्छ र! चढ्छन्, गिर्छन् फेरि चढ्छन्। बच्चाहरूलाई पनि कुनै न कुनै तुफान त आउँछ। मूल कुरा हो यादको। यादबाट नै सतोप्रधान बन्नु छ। ज्ञान त सरल छ। बच्चाहरू धेरै मीठो भन्दा मीठो बन्नु छ। लक्ष्य-उद्देश्य त सामुन्ने खडा छ। यी (लक्ष्मी-नारायण) कति मीठा छन्। यिनीहरूलाई हेरेर कति खुशी हुन्छ। हामी विद्यार्थीहरूको यो लक्ष्य-उद्देश्य हो। पढाउनेवाला हुनुहुन्छ भगवान। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) बाबाबाट प्राप्त ज्ञान र वर्सालाई स्मृतिमा राखेर सधैं हर्षित रहनु छ। ज्ञान र योग छ भने सेवामा तत्पर रहनु छ।

२) सुखधाम र शान्तिधामलाई याद गर्नु छ। यी देवताहरू जस्तो मीठो बन्नु छ। अपार खुशीमा रहनु छ। रूहानी टिचर बनेर ज्ञानको दान गर्नु छ।

वरदानः– अन्तर्मुखताको अभ्यासद्वारा अलौकिक भाषालाई बुझ् ने सदा सफलता सम्पन्न भव

जति-जति तिमी बच्चाहरू अन्तर्मुखी स्वीट साइलेन्स स्वरूपमा स्थित हुँदै जान्छौ, त्यति नयनको भाषा, भावनाको भाषा र संकल्पको भाषा सहज बुझ्दै जान्छौ। यी तीन प्रकारका भाषा रूहानी योगी जीवनका भाषा हुन्। यी अलौकिक भाषाहरू धेरै शक्तिशाली छन्। समय अनुसार यी तीनै भाषाहरूद्वारा नै सहज सफलता मिल्छ। त्यसैले अब रूहानी भाषाको अभ्यासी बन।

स्लोगनः– तिमी यति हल्का बन जसले गर्दा बाबाले तिमीलाई आफ्नो नयनमा राखेर साथमा लैजान मिलोस्।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :–

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि देह, सम्बन्ध वा पदार्थको कुनै पनि लगावले तल नल्याओस्। जुन प्रतिज्ञा छ– यो तन, मन, धन सबै हजुरको हो, अनि लगाव कसरी हुन सक्छ! फरिश्ता बन्नको लागि यो प्राक्टिकलमा अभ्यास गर– यो सबै सेवा अर्थ हो, अमानत हो, म केवल निमित्त हुँ।